

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **R. W.** skazanego za czyn z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 25 kwietnia 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 1862/22

**uchyla zaskarżony wyrok w punkcie V i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Radomiu do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

R. W. został oskarżony o to, że w okresie od stycznia 2021 roku daty bliżej nieustalonej do 18 marca 2022 roku w miejscowości W. gm. J. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną A. W. w taki sposób, że będąc pod wpływem alkoholu

wszczynał awantury, w czasie których uderzał ją w ręce i głowę, popychał, ubliżał jej słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia, rzucał przedmiotami codziennego użytku, a ponadto niepokoił ją, kontrolował, poniżał, szantażował, wyganiał z domu, opluwał i zakłócał spoczynek nocny, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 1862/22, Sąd Rejonowy w Radomiu:

- I. oskarżonego R. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 207 §1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 3 (trzy) lata,
- III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby,
- IV. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,
- V. na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec R. W. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną A. W.,
- VI. zwolnił oskarżonego od opłaty, obciążając go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 310 (trzysta dziesięć) złotych.

Od powyższego wyroku żadna ze stron nie wywiodła zwyczajnego środka zaskarżenia i uprawomocnił się on w dniu 3 lutego 2023 r.

Wyrok ten został natomiast zaskarżony – „w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną, zawartego w punkcie V części dyspozytywnej” – przez Prokuratora Generalnego, kasacją wywiedzioną na korzyść skazanego, w której podniesiono zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. i w zw. z art. 41a § 1 k.k., polegającego na orzeczeniu wobec oskarżonego R. W. środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną A. W. bez wskazania okresu, na jaki zakaz ten orzeczono, w sytuacji gdy przepis art. 43 § 1 k.k. przewiduje możliwość

orzeczenia tego środka karnego na okres od roku do lat 15.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie ww. sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Rację ma bowiem skarżący, gdy wskazuje, że Sąd Rejonowy w Radomiu, poprzez orzeczenie, na podstawie art. 41a § 1 k.k., wobec oskarżonego R. W., środka karnego zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną, z pominięciem wynikającego z treści art. 43 § 1 k.k. obowiązku określenia czasu obowiązywania tego zakazu, dopuścił się rażącego naruszenia przepisów wymienionych w zarzucie kasacji. Zgodnie ze stanowczym brzmieniem ostatnio wymienionej regulacji, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b i 3 k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15. Skoro zatem zakaz kontaktowania się z określonymi osobami został wymieniony w art. 39 pkt 2b k.k., należało określić czas jego obowiązywania w ww. przedziale. Okoliczność, że sąd pierwszej instancji tego nie uczynił, wskazuje zaś nie tylko na to, że rażąco naruszył prawo, ale i niekorzystnie ukształtował sytuację oskarżonego. Brak określenia czasu obowiązywania środka karnego przekształca go wszak, wbrew woli ustawodawcy, w środek bezterminowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2022 roku, sygn. akt IV KK 696/21).

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał, że wywiedziony w niniejszej sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia jest oczywiście zasadny i uwzględnivszy go na posiedzeniu, przeprowadzonym w trybie art. 535 § 5 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok w punkcie V i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

Badając sprawę w postępowaniu ponownym, sąd pierwszej instancji, prawidłowo stosując przepisy prawa karnego materialnego i procesowego, konwaliduje wskazane wyżej uchybienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Piotr Mirek Dariusz Kala Zbigniew Puszkarski

[PGW]

(r.g.)